

være med, hænger paa saa mange Maader sammen med, hvad der for øvrigt sætter Skæl mellem Frisind og det modsatte, at enhver frisindet Student maa ønske, at hans kvindelige Kammerater ikke udelukkes. Men tages Spørgsmaalet om de kvindelige Students Optagelse rent isoleret, saa er det ikke et Spørgsmaal af stor Betydning. De kvindelige Students ringe Antal gør det allerede sandsynligt, at de ikke ville bidrage synderligt til at berige Livet i Foreningen; det er heller ikke i og for sig videre sandsynligt, at de gennemgaaende skulde være dygtigere eller intelligentere end deres mandlige Kolleger. Altsaa, man kan meget vel tænke sig, at Livet i Foreningen vilde bevare den samme Værdi, selv om ikke en eneste kvindelig Student meldte sig ind. Foreningen rummer jo langt fra alle mandlige Akademikere, ja mange af de mest fremragende tage jo netop slet ikke Del i Foreningslivet. Men Menneskene ere nu engang saaledes indrettede, at de rent principielle Spørgsmaal have vanskeligt ved at bestemme dem; og at Spørgsmaalet om de kvindelige Students Ret til at blive Medlemmer kunde have sin Betydning rent bortset fra, om de faktisk gad være Medlemmer eller ikke, blev det derfor ret vanskeligt at faa gjort de mandlige Studenter begribeligt. Stillingen blev derfor for dem, der havde Øje for denne principielle Forbindelse mellem Kvindespørgsmaalet og en frisindet Tankegang i det hele, noget nær haabløs.

De kvindelige Studenter selv, som bleve afviste i 1877, vege straks tilbage for den Magterklæring, hvorved de udelukkedes fra Foreningen. Deres Standpunkt blev den krænkede Værdigheds Standpunkt. De vilde ikke trænge sig paa, de kunde godt leve Studenterforeningen foruden. Dette Standpunkt er i og for sig ganske naturligt; Studenterforeningen byder ikke saa store Fordele, at man ikke kan drive sine Universitetsstudier den foruden. Og da siden Studentsamfundet oprettedes og aabnede sine Døre for de kvindelige Studenter, fandt disse endnu mindre Anledning til at banke paa Foreningens Dør, ja holdt sig maaske endnu yderligere tilbage af en vis Taknemlighedsfølelse over for Samfundet. Men ved denne Tilbageholdenhed fra de kvindelige Students Side, blev Stillingen yderligere vanskelig for dem, der i Foreningen kæmpede for at give dem Adgang. Det eneste, som kunde have bragt Spørgsmaalet fra de rent principielle Højder ned paa en konkret Basis, vilde netop have været de kvindelige Students eget levende Ønske om at blive Medlemmer. Og jeg nærer ikke nogen Tvivl om, at havde de kvindelige Studenter selv for Alvor arbejdet for at faa Ret til at blive